

LISTOPAD

DESÍTKA
10.ZŠ

Obsah

- Úvodní slovo
- Tvoříš, tvořím, tvoříme
- K zamyšlení
- Když si nevíte rady
- Móda
- IN & OUT
- 10 důvodů, proč máme rádi ...
- Kniha mého srdce
- Na školním časopise se podíleli...

Úvodní slovo

Pár slov na úvod, tentokrát od Lenky Kuberkové

Tak už je tu listopad, měsíc urousaných pacek.

Jak vidím, je nás ve škole pořád hojno, tak všichni ty tři měsíce prožili ve zdraví. Ale jak víte, každý rok u nás na škole vychází časopis a ani tenhle rok se to nebude měnit. Čeká na vás spousta zábavy, např. křížovky, hádanky, vtipy atd. Tak si to nenechte ujít. A děkujeme všem, co se s námi podílejí na školním časopise!

Tvoříš, tvořím, tvoříme

Říkaneky:

Dveře:

Dveře skřípou, skříp a skříp,
udělá jim někdo líp?
Namažu je olejíčkem,
bude jim zas líp.
Po roce zas zavrzali,
a kde ten vrz zase vzali?

Bára Smolařová, 3.B

Parlament :

Hola ,hola, parlament volá,
všichni jsme tam kamarádi,
všichni se tam známe.
Už se zase těšíme, že něco
projednáme!

Nikol Marcinková a Tereza
Fialová, 5.A

Škola:

Byla jedna školačka,
a byla to holčička.
Pořád se jen usmívala,
byla hodně šikovná,
měla hodně kamarádů,
jméno měla Maruška.

Adélka Naušová, 5.B

Kočka:

Kočička malá, ráno brzy
stává.
Kožíšek má hladký, celý
mourovatý.
To je kožich nejhezčí,
protože je nejhladší

Adélka Beránková 4.A

Malé slůně:

Malé slůně pořád stůně,
nastydlo se v neděli
a teď leží v posteli.
Bere prášky podle rady,
přišli za ním kamarádi,
že ho mají tuze rádi.
Maminka mu vaří dobrá jídla
a kupuje voňavá mýdla.
Neposlechl tatínka,
ten na něj zavolal motýlka.
Motýl mu sed na chobot,
Slůně udělalo „Pšík“
a motýl někam odlít.
Nu a to je vlastně všechno.
Julie Vesecká 4.B a babička

Parlament:

Parlament má dobrý básně,
vymýšlet je umí krásně.
Čtení si v nich stojí zato,
no prostě, MÁME NA
TO!!!!!!!!!!!!!!

Terka Fialová, Niki
Marcinková, Bára Smolařová

Příběhy:

Fotoaparát mého
dědy

Už je to dlouho, co jsem tu nenápadnou věc viděl. Už je to dlouho, co jsem se před objektivem styděl. Nenápadně si leží ve skřínce, celý zaprášený. Jen při pohledu na něj se vidím s dědou, tak jako před léty. Děda fotoaparát vždy brávil na všechny výlety, procházky, na všechny moje narozeniny.

Vždy se s ním všude chlubil. Vždy vyprávěl příběh, jak k fotoaparátu přišel. Vždy nám vyprávěl, jaké slavné osobnosti má v té stříbrnočerné krabičce, ve které má všechny svoje, ale také moje vzpomínky.

Fotografování byl jeho koníček. Strašně rád zachytával všechny chvíle, ať důležité nebo „zbytečné“. Jeho snem bylo pořídit si místo prádelny vlastní fotokomoru a trávit v ní každý nedělní večer. Bohužel už to nestihl, ale nezapomenu na jeho úsměv, když odkryl v albu fotku. Nezapomenu na to, jak každá jeho fotka vyšla alespoň na pět minut vyprávění. Také se nedá zapomenout, jak mi ukázal moji fotku z dětství a zeptal se mě, jestli si vzpomínám, vždy s úsměvem od ucha k uchu.

Každé svátky, kdy byla celá rodina pohromadě, jsme se po večeři sesedli v obýváku a poslouchali jeho vyprávění. Stále měl co říct, stále měl co ze svého pestrého života ukazovat.

Tohle všechno jsem s dědou zažil a na krásné chvíle mohu zavzpomínat díky jediné věci. Ten fotoaparát je tak nenápadný, hodně lidí v něm má své vzpomínky a zážitky, které mohli díky němu zachytit. Setřel jsme z něj prach a jen tak jsem se znova podíval do hledáčku. Už jsem ho nevrátil do skříňky, ale na místo, kde bude vidět a bude mi připomínat mého dědu.

Tomáš Gita, 8. třída

Pohádky:

O ježečkovi Bodlinkovi

Jednou našel Bodlinka pod stromem jablko a řekl si: „*To je určitě kouzelné jablko.*“

A vzal si ho domů.

Doma ho každý den leštil a dokonce ho nechával spát na polštářku a sám přitom spal pod peřinou bez polštáře.

Jednou se jablíčko vzbudilo, dostalo žízeň a řeklo: „*Já mám velkou žízeň, Bodlinko.*“

Bodlinka se velice polekal a zeptal se jablíčka: „*Ty mluvíš?*“ „*Ano,*“ odpovědělo jablíčko. „*Jak to, že mluvíš?*“ „*Protože jsem kouzelné jablíčko.*“ „*Aha,*“ řekl Bodlinka. A tak se z nich stali přátelé.

A nastala zima. Pršelo, nebo sněžilo a nikdo ze zvířátek nemohl ven. Bodlinka a jablíčko zrovna hráli pexeso, na kterém byly kytičky. Jestlipak víte,

kdo vyhrál? No přeci Bodlinka.

Verča Dvořáková, 3.B

O medvídkovi, který uměl vařit

Byl jeden medvídek, který se jmenoval Míša. Měl kamaráda ježka Jézu. Jednoho dne se rozhodli, že půjdou do restaurace na oběd. Usadili se ke stolu a vybírali si jídlo z jídelního lístku. Vybrali si špagety. Stalo se jim, že na jídlo čekali hodinu a vůbec jim nechutnalo. Smutní odešli domů. Doma se medvídek Míša rozhodl, že špagety zkusí uvařit sám. Povedly se mu, a tak šel druhý den znovu do té restaurace se svými špagetami. Kuchaři byli špagetami ohromeni. Nabídli mu, jestli by nezkusil uvařit rizoto. Míša odešel spokojeně domů. Další den Míša uvařil rizoto a donesl ho kuchařům. Rizoto bylo vynikající, a proto šéfkuchař nabídl Míšovi práci kuchaře v této restauraci. Míša práci rád přijal, protože ho vaření bavilo. Brzy se restaurace stala nejvyhlášenější ve městě. Od té doby chodil kamarád Jéza každý den k Míšovi na obědy zadarmo. Všichni byli rádi, že je Míša kuchařem.

Julinka Vesecká 4.B

O třech rytířích

Bylo jedno království, kde žil moudrý král a jeho krásná dcera - princezna TEREZKA.

Jednoho dne se král rozhodl, že už je moc starý, a proto musí sehnat následníka trůnu. Dal rozhlásit do celého kraje, že ten, kdo si chce vzít princeznu TEREZKU za manželku, musí se dostavit druhý den ráno do království a musí splnit tři úkoly.

Druhý den ráno se přihlásili tři rytíři – MATĚJ, TONDA a KUBA. Princezně se zalíbil TONDA, ale panu králi MATĚJ.

A tak se začaly plnit úkoly, aby se rozhodlo, kdo se stane vítězem. První úkol byl uhádnout hádanku: „Je to žluté, svítí to a na večer to zachází.“ Úkol nejrychleji uhodl MATĚJ, protože věděl, že je to SLUNCE. Druhý úkol byl chytit zajíce v lese. Ten se podařilo splnit TONDOVI, a proto do posledního kola postoupil TONDA a MATĚJ.

Evropa

Hledej v osmisměřce evropské státy, města, poloostrovy, pohoří, sopky a řeky

M	K	P	K	V	Ý	U	A	T	É	R	K
A	R	O	K	O	R	S	I	K	A	O	A
D	Y	L	I	A	L	C	R	E	P	C	R
R	M	S	L	H	A	A	S	T	E	A	P
I	E	K	I	L	L	H	K	N	N	O	A
D	J	O	M	O	K	D	O	A	I	O	T
M	E	A	A	V	E	S	V	V	N	I	Y
I	N	Č	N	E	H	A	L	P	Y	S	L
L	E	E	D	U	U	A	V	T	I	L	A
A	R	S	Ž	R	D	B	R	N	O	A	B
N	Y	K	Á	O	P	K	A	N	I	N	E
O	P	O	R	A	N	G	L	I	E	D	S
K	Á	S	O	D	N	I	P	R	O	V	I
N	R	Ý	N	O	K	S	Š	Y	T	O	L
L	O	N	D	Ý	N	P	A	Ř	Í	Ž	A

Tajenka:

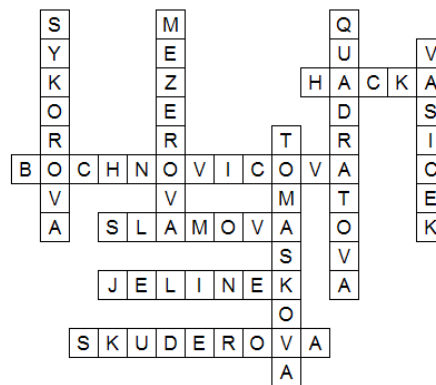
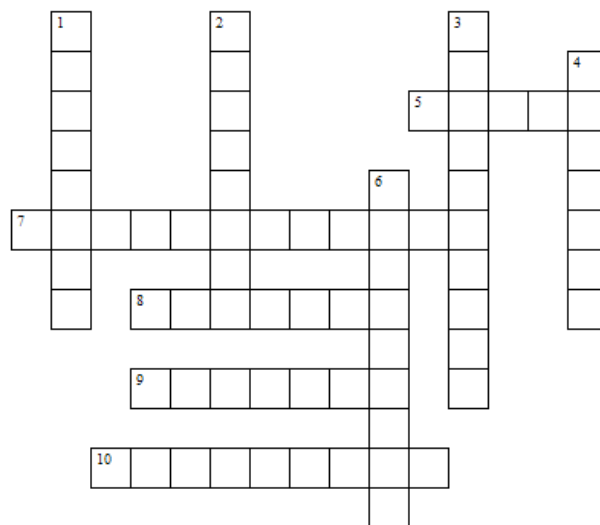
Naši učitelé

- 5 - Učí F, Ma, I, je třídní 6.B
- 7 - Učí D a Čj a je třídní 8.A
- 8 - Učí Vv a Tv a je třídní 7.A
- 9 - Učí I, Tv a je třídní 7.B
- 10 - Učí Ch

- 1 - Učí Ma, I, Z a je třídní 8.B
- 2 - Učí Aj
- 3 - Učí Čj, Nj a Čsp
- 4 - Učí Aj a je třídní učitel 9.A
- 6 - Učí Fj a Čj

Adéla Bakalová, Nicol Pravdová, 8.B

Hádanky

Je tam plno barev, je tam plno států, je to velké a má to skoro každý, co je to?

Barunka Smolařová, Eliška Vogeltanzová, 3.B

Kde jsou všechny ztracené věci?

Honza Ladman, Lukáš Eichler, 5.B

Ve dne to štěká a v noci to plave.

Autor neznámý

Sluníčko svítí, měsíček bledne, já na Tebe myslím v noci i ve dne.

Péťa Mafián – hádej, kdo jsem

1. Kdo má vpředu dvě oči, ale vzadu ještě spoustu dalších? Co je to?
2. Neustále to mění tvar, ale přesto je to stále kulaté. Co je to?
3. Pokud v závodě předběhnete závodníka na druhém místě, na kolikátém místě budete?
4. Kde vždycky včerejšek přichází až po dnešku?
5. Kdo chodí spát a má obuté boty? Co je to?
6. Má to šest nohou, dvě hlavy, dvě ruce, čtyři uši a kráčí to po čtyřech. Co je to?
7. Na počátku je to černé, při použití je to rudé, na konci je to šedé. Co je to?
8. Čtyři nožky, dva trnožky, v zimě běží, v létě leží. Co je to?
9. Patří ti to, ale tvoji přátelé to používají víc než ty. Co je to?
10. Černá hlavička, bílá nožička. Hlavička když zčervená, konec nožky znamená. Co je to?

Petra Boučková, 8. B

Řešení:

1. Páv
2. Měsíc
3. Na druhém místě
4. Ve slovníku
5. Kůň
6. Jezdec na koni
7. Uhlí
8. Sáňky
9. Tvé jméno
10. Zápalka

K zamyšlení:

Menšiny mezi námi

Asi skoro každý si pod pojmem národnostní menšiny představí hlavně Romy. U nás je lidí tohoto původu asi nejvíce. Menšiny však samozřejmě nejsou jen Romové, ale právě Romům lidé často dávají najevo, že sem „nepatří.“

Mají méně pracovních příležitostí a často dělají tu práci, kterou moc lidí dělat nechce (uklízecí služby apod.). Zaměstnavatelé Romům často nevěří a většinou to odůvodňují tím, že údajně kolegové „z branže“ mají s menšinami špatné zkušenosti. Ano, je to možné, ale proč, když Romové něco provedou, diskutuje se o tom mnohem víc, než když něco provedou řečeno (dost ošklivě) „naši?“ Romové jsou odsouzeni mnohem dříve, než je člověk tak úplně pozná na to, aby je mohl soudit.

Někteří lidé nadávají na to, jak Romové neplatí nájem a domy často ničí. Mně je to jedno, je to jejich způsob života, který jim vyhovuje. Domy by beztak zůstaly nevyužité, už jen proto, že se stále staví nové a lidé spíše touží po bydlení v modernějších domech nebo v centrech měst.

Romové mají své zvyky a kulturu. I když o romské kultuře vím jen to, co jsem viděla v televizi, dokáží říct, že je veselá, plná života a optimistická. Jednou jsem v televizi viděla vystoupení dětského romského souboru. Oslovilo mě to natolik, že jsem začala takovéto tance vyhledávat. Ve městě, kde jsem dříve žila, se bohužel vedl jen kurz břišního tance. K uspokojení mi stačilo to, že jsem na sobě měla tu krásnou dlouhou černou sukni a cinkající šátek kolem pasu jako ty dívenky v televizi. Někdo říká, že tato zábava je většinou hlučná a přeplněná. Podle mne jde hlavně o to, že jim to dodává sílu. Sílu dál žít v této zemi, kde jim tolik lidí křivdí. Oni ale žijí v zemi, kterou si zamilovali, a proto z ní nechtějí i přes tyto nevýhody odejít. Milují naši vlast tak jako my. A v lásce ke své rodné vlasti se žádná omezení nekladou. To je tedy alespoň můj názor. Víc se asi do role Romů vžít nemůžu.

Rasismus však není jen v České republice. V předminulém století byl v některých zemích tak rozšířený, že MHD byla jen pro lidi bílé pleti. Co je to však proti tomu, když se lidé tmavé pleti zotročovali. Naštěstí tato doba je už pryč a já doufám, že se nic takového už nikdy, nikdy, nikdy nebude opakovat.

Romům je ukřivďováno i ve školách. Než jsem se přestěhovala, bydlela jsem v jednom městečku, kde jsem měla svoji nejlepší kamarádku. Byla to Romka a byla úplně stejná jako já, s tím rozdílem, že dokázala udržet tajemství, na rozdíl ode mne. ☺ Vůbec jsme se nelišily. Obě jsme pocházely z normální rodiny, obě jsme dostávaly stejně vysoké kapesné... Jediný rozdíl

mezi námi byl, ona byla tmavé pleti. Nikdo se jí neposmíval, všem to bylo jedno, a jestli se jí někdo z jiných ročníků zkoušel posmívat a zesměšňovat ji, zesměšnil jen sám sebe. Je to hezký příběh, že? ALE jeden z mála. Jen málo romských dětí má ve škole stejná práva jako ostatní. Podle mě je to jeden z důvodů, proč romské děti častěji navštěvují zvláštní školy. Ztrácejí ke škole a k učení chuť. Ve škole mají jen málo spolužáků a kamarádů, se kterými si dobře rozumí???

Dalším příkladem diskriminace je internet. Říká se, že „internet je dobrá věc.“ Tak to je pravda. Dozvíte se na něm spousty informací. Ale hlavně spousta lidí navštěvuje sociální sítě, kam se často vkládají materiály, ve kterých se zesměšňují určité osoby. Nazývá se to „kyberšikana,“ jev vyskytující se v posledních pár letech.

Stává se, že si lidé zakládají blogy a webové stránky, kde hromadně pomlouvají, lžou, urážejí a zesměšňují nejenom Romy, ale i ostatní menšiny. Jaký mají asi takovéto stránky vliv na dítě, které surfuje na internetu a na něco takového narazí???

Ve virtuálním světě je spousty otazníků. Jsem ráda, že patřím do slušného kolektivu, který se nikomu neposmívá a nikoho nepodceňuje. Není to hezké, férové a ani příjemné, to by si měli uvědomit všichni.

Musím ještě připomenout to, že spousty Čechů také bydlí v zahraničí a někdy by mě zajímalo, jak se tam asi mají. Jestli je také jejich okolí nerado, pomlouvá je nebo se jim posmívá. Všechny už vás to asi „otravuje,“ ale já to stejně znova musím říci, že všichni lidé jsou stejní. A dost upřímně a celým srdcem doufám, že jednou to pochopí i ten nejpaličatější rasista na světě. Snad jednou celý svět bude stejný. Nikdo nebude „řešit“ původ, zvyky nebo náboženství. Věřím, že se takového dokonalého světa dočkám. Zatím by mě bohatě stačilo, kdyby se to povedlo alespoň v České republice, v naší společné vlasti.

Pavla Bechynská,7.B

Rozhovor s „Romem“

Sára: Dobrý den.

Pavel:Dobrý den slečno. ☺

Sára: Můžu s Vámi udělat rozhovor?

Pavel: Určitě ano. Čeho se bude týkat?

Sára: Bude se týkat toho, jak se vy Romové cítíte mezi námi Čechy.

Pavel: No dobře, tak můžem začít ☺

Sára: Narodil jste se zde v Čechách?

Pavel: Ne, narodil jsem se v Maďarsku.

Sára: Kdy jste se přistěhoval do Čech?

Pavel: Jsem tu už od dětství.

Sára: Kolik Vám tehdy bylo?

Pavel: 6 let.

Sára: Takže jste tu od první třídy, jestli se nemýlím.

Pavel: Ano, od první.

Sára: Než jste začal chodit do školy, měl jste romský přízvuk.

Pavel: Ano, mám ho ještě do dnes, ale ne takový jako jsem měl dřív. ☺

Sára: Byl jste ve třídě jediný Rom?

Pavel: Bohužel ano ☹

Sára: Proč bohužel?

Pavel: Děti ze třídy se ke mně nechovaly nejlíp. A to až do 5. třídy.

Sára: Do 5. třídy? Takž jste pro to musel něco udělat, aby se k Vám nechovaly špatně?

Pavel: Ano, jednou jsem zmlátil mého spolužáka, protože mi sprostě nadával.

Sára: Měl jste za to nějaký kázeňský postih?

Pavel: Ano, měl jsem 2 z chování.

Sára: Pokračovalo to nadávání dál?

Pavel: Naštěstí ne, protože se mě od té doby, co jsem zmlátil toho spolužáka, každý bál.

Sára: Co na to rodiče?

Pavel: Rodičům to bylo jedno, nevšímali si mě. Bylo jim jedno, co dělám, kde jsem a jak se učím ve škole.

Sára: Co jste potom dělal?

Pavel: Utekl jsem z domova a do 18-ti let jsem vyrůstal v dětském domově.

Sára: Měl jste ošklivé dětství. Co jste dělal, když jste dospěl?

Pavel: Šel jsem za prací.

Sára: Máte dnešní život lepší?

Pavel: Rozhodně ano. Mám skvělou ženu, se kterou mám 2 děti, o které se pečlivě starám.

Sára: Vyprávěl jste své rodině o tom, co jste v dětství prožíval?

Pavel: Ano. Dávám jim rady do života, které jsou důležité. Moje dětství bylo hrozný a nepřál bych ho svým dětem. Žádným dětem.

Sára: Jak se k Vám chovají lidé v dnešní době?

Pavel: Dnešní doba se nedá srovnat s dřívější. Dnešní doba je rozhodně lepší. Lidé jsou přátelský a je s nima sranda. ☺

Sára: Dá se na Vaše dětství zapomenout?

Pavel: Nedá, ale snažím se zapomenout. Nemyslím na to, co bylo dříve, ale na to, co je a bude.

Sára: Stýkáte se ještě s vašimi rodiči?

Pavel: Za tu dobu, co jsem odešel z domova, jsem je ani nepotkal a neslyšel jsem od nich ani hlásku. Nechtěl bych je potkat.

Sára: Musím uznat, že se Váš život hodně změnil.

Pavel: Máte pravdu. Rozhodně se zlepšil. Jsem rád, že mě Češi berou, za takovýho, jaký jsem a neřeší, jestli mám tmavou nebo světlou kůži. ☺

Sára: Jaký máte názor na Čechy?

Pavel: Češi jsou dobří přátelé.

Sára: Odstěhoval byste se zpět do svého rodného Maďarska?

Pavel: Určitě ne, ale rád bych se jel podívat za svými příbuznými.

Sára: Tak Vám teda děkuju za rozhovor Pavle.

Pavel: Já Vám taky slečno.

Sára: Tak na shledanou ☺

Pavel: Jojo, na shledanou ☺

Sára Válová, 7.B

Víš si rady s kyberšikanou? – testík redakce

1) Kyberšikana. Co to je?

A) Fyzické obtěžování a napadání, při kterém se používají chvaty inspirované počítačovou hrou cyberbully

B) Obtěžování, ponižování, napadání a manipulace

C) Obtěžování, ponižování, napadání a manipulace prostřednictvím informačních technologií: mobilního telefonu nebo internetu a další digitálních technologií.

D) Obrázkové textové zprávy

2) Jaké následky může mít kyberšikana?

A) Vážné. Kyberšikana obvykle oběť výrazně zasáhne – začne se bát chodit do školy, zhorší se jí prospěch a potýká se s psychickými problémy. Některé oběti kyberšikany dokonce spáchaly sebevraždu.

B) Žádné, kyberšikana je jen takové elektronické pošťuchování a o nic nejde.

C) Žádné, kyberšikana se odehrává jen na internetu nebo přes mobil, takže se nikomu nemůže nic stát

D) Jen minimální, kyberšikana je sice nepříjemná, ale nakonec ji každý překoná a později na ni vzpomíná jako na legraci.

3) Co bys měl udělat, když se ti kamarád svěří, že ho někdo na internetu nebo přes mobilní telefon vytrvale obtěžuje?

A) Vyslechnu ho, nic víc udělat nemůžu

B) Vyslechnu ho a pomůžu mu svěřit se dál – rodičům, učiteli, nebo třeba i policii. Zastanu se ho před spolužáky ve třídě, aby si nepřipadal sám

C) Hned to řeknu ostatním, bude je to určitě zajímat

D) Raději se do toho nebudu plést, mohlo by se to jen zhoršit.

4) Když si pachatel kyberšikany uvědomí, že udělal něco špatného, může vzít své činy zpět?

A) Ano, pokud se omluví, oběť mu kyberšikany odpustí a na vše se zapomene

B) Ano, např. tím, že smaže obrázky vystavené na internetu

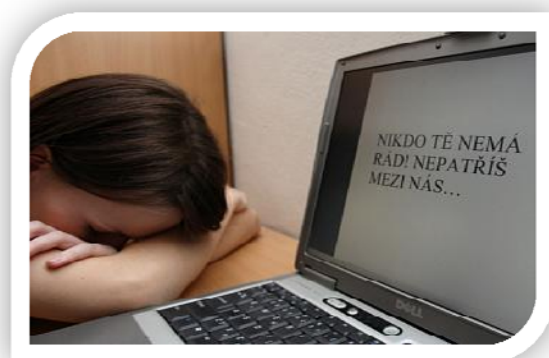
C) Ano, je to přece jenom takový vtip a nikomu se ve skutečnosti neublížilo

D) Ne, poslané e-maily, SMS zprávy nebo zveřejněné fotky a videa nelze nikdy spolehlivě smazat a oběť může být poznamenána na celý život

Když si nevíme rady

Co je to kyberšikana?

- Posílání obtěžujících, výhružných nebo krutých zpráv formou SMS, po emailu nebo „kecálcích“ (icq, apod.).
- Kradení hesel a následné zneužívání osvojeného účtu.
- Blogování – zveřejňování intimních informací nebo pomlouvání prostřednictvím blogu.
- Zveřejňování choulostivých nebo lživých informací a obrazových materiálů na webových stránkách nebo jejich šíření telefonem – zejména záznamy aktů klasické šikany, násilí páchaného na oběti nebo např. pornografické fotografie s tváří oběti.
- Posílání nehostujících obrázků přes email nebo mobilní telefony – nejčastěji posílání obrázků, fotografií a video nahrávek spolužáků nebo učitelů – kde je oběť zesměšňována a karikována.

Holčičí móda

Na podzim se nosí rozšířené kalhoty...

...A košile...

... A boty nad kotníky

...Kam si dáš mobil?...

...Co si vezmeš do společnosti??

Klučičí móda

Právě jsou cool hnědé úzké džíny!

Zelená barva se na podzim hodí!

Oblíbená bílá čepice!

Nadkotníkové boty v zelené barvě!

Bunda s hnědým vzorem!

Anetta Demčáková

IN & OUT

IN

Neprosedět celý den u compu!

Nosit boty Crocs! Jsou cool a jsou na všechno.

Chodit občas do kina.

Být sám/sama sebou.

Nosit velká sluchátka.

OUT

Sprostá gesta na fotkách.

Přehánět to s předváděním se.

Cpát se k prasknutí.

Plivání na cíle.

Chodit v zimě v lehkém oblečení.

10 důvodů, proč máme rádi „Vánoce“

1. Pohádky
2. Těšení na dárky
3. Cukrovátka
4. Volno ze školy
5. Rodinná sešlost
6. Domácí úkoly někdy nemáme
7. Lyžování
8. Bobování, sáňkování
9. Čert s Mikulášem a andělem
10. Santa Claus

Knih mého srdce

Maryla:

Alois Jirásek

Pan Ondřej a jeho neteř paní Eufomie žijí na tvrzi ve staré Doubravě. Přijede je navštívit bratr Eufomie pan Zbyněk s Marylou (dívkou, kterou převzal do své péče). Maryla se zamiluje do sousedského vladyky Šonovského z Domkova. Dlouhou dobu se spolu tajně schází. Když to zjistí pan Zbyněk, rozčílí se. Zanedlouho se všichni usmíří a Maryla se vdá za Šonovského vladyku, poté se jim narodí dítě.

Matěj Vlček 7.A

Vtipy

Proč má blondýnka při bouřce pořád úsměv?
Myslí si, že ji někdo fotí.

Víte jak zabavíte blondýnku?
Postavíte jí do kulaté místnosti a řeknete, ať se postaví do rohu!!!!

Jakou dostanete
odpověď od
blondýnky,
zeptáte-li se jí, zda
vám svítí blinkry?
Ano, ne, ano, ne,
ano, ne, ano ...

Jak blondýnka zabíjí kapra?
Utopí ho.

Zkoušky v autoškole: Komisař se
ptá blondýny: Popište nám
funkci motoru! Mohu vlastními
slovy? Samozřejmě. Brm, brrrrmm,
brrrrmm

Víš, proč si blondýnka bere s sebou do kina 17
kamarádek? Protože vstup je až od 18.

Na školním časopise se podíleli:

Všichni jmenovaní autoři, školní parlament
a zvláštní poděkování patří Matějovi Vlčkovi, který si
dal práci s grafickou úpravou.

Těšíme se na další příspěvky a všem přejeme
KRÁSNÉ VÁNOCE

Doporučení:

Dne 16. 10. 2010 jsme
byli s rodiči
v Techmánii, myslím
si, že je to tam moc
hezké
a doporučuji to.

Dne 11.10. 2010 jsme
se ŠD byli v solné
jeskyni ve FN Bory.
Doporučujeme.

ŠD